

Arrest

nr. 159 998 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 december 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 15 december 2013 door de politie van Antwerpen betrapt op een winkeldiefstal.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 december 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Eveneens op 15 december 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 16 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten(1)

naam: I.(...), E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:A.(...) E.(...) wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15/12/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

■ *1e voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

(...)

Op 15/12/2013 werd door de politie van Antwerpen een PV opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal. Bovendien heeft betrokkene geen officieel adres in België bestaat het risico op onderduiken redenen waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

1.4. Verzoeker werd op 5 januari 2014 naar Servië gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"II.1. Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Vooreerst stelt artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet dus dat telkens rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu kan verzoekende partij uit de motivering van de beslissing geenszins afleiden dat er met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Het betreft in hoofdzaak immers een standaardmotivering, waarbij enkel gespecificeerd werd dat voor vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en het feit dat niet aan het terugkeerverplichting is voldaan.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat in casu artikel 74/11, tweede lid als rechtsgrond wordt aangeduid met als determinerend motief dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook wordt gewezen op het feit dat door de politie van Antwerpen een PV werd opgesteld in hoofde van winkeldiefstal en dat hij geen officieel adres heeft in België.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij thans bezwaarlijk kan voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat er duidelijk uiteen gezet is om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van 3 jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Het feit dat er verwezen wordt naar de PV van de politie Antwerpen, en het gegeven dat verzoekende partij geen officieel adres heeft in België en haar geen enkele termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, zouden concrete elementen uitmaken om een maximum inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Verzoekende partij is van mening dat het determinerend motief van de beslissing, namelijk dat er geen termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek, de duur van het inreisverbod niet kan schragen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij, laat staan een inreisverbod van 3 jaar.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verzoekende partij stelt zich ten eerste de vraag hoe verwerende partij thans kan stellen dat er in de bestreden beslissing duidelijk uiteen is gezet waarom er precies voor het maximumtermijn van 3 jaar wordt gekozen??

Nergens uit de bestreden beslissing, noch uit de motivering blijkt dat men rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van verzoekende partij. Het feit dat een aanzienlijk groot deel van de familie van verzoekende partij in Europa verblijft, en wiens namen, adressen en telefoonnummers verzoekende partij meedeelt, zouden geen concrete elementen vormen, waarmee verwerende partij ten tijde van het nemen van de beslissing rekening kon houden, aldus de verwerende partij.

Verwerende partij doet nu alsof verzoekende partij de kans heeft gekregen om deze zaken uiteen te zetten. De realiteit is dat verwerende partij automatisch, na het arresteren van verzoekende partij, een bevel om het grondgebied heeft afgegeven en een inreisverbod heeft opgelegd van 3 jaar. Om thans te stellen dat zij bij het nemen van de beslissing geen rekening kon houden met de concrete situatie van verzoekende partij is niet serieus. Verzoekende partij is immers nooit gehoord, noch heeft zij op enige andere manier de mogelijkheid gekregen om uiteen te zetten waarom een inreisverbod van 3 jaar voor haar onbillijk en onproportioneel is. Verwerende partij stelt dat de gegevens haar niet ter kennis zijn gebracht ten tijde van het nemen van de beslissing.

Verzoekende partij vraagt zich af wanneer en hoe zij dit dan wel had moeten doen? Nog geen dag nadat zij werd opgepakt, kwam het bevel om het grondgebied te verlaten, vergezeld met een inreisverbod. Hoe kon verzoekende partij zich dan beroepen op deze elementen alvorens de bestreden beslissing genomen werd??

Verzoekende partij brengt weldegelijk concrete gegevens aan van haar familieleden, die zeer gemakkelijk konden worden nagegaan door verwerende partij. Echter, verwerende partij heeft beslist om zonder pardon een inreisverbod van 3 jaar op te leggen en zich niets aan te trekken van de verregaande gevolgen van dergelijke beslissing.

Verwerende partij stelt eveneens dat het feit dat verzoekende partij neven en nichten zou hebben in Europa, geen afdoende bewijs vormt van een daadwerkelijk familieleven om beschermd te worden door artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij wenst toch te benadrukken dat hiernaar absoluut geen onderzoek is gebeurd. Verzoekende partij heeft weldegelijk een zeer dichte band met haar familieleden en vriendin in Duitsland. Bovendien – zelfs als wordt aangenomen dat er geen bescherming in de zin van artikel 8 EVRM kan worden verleend – betekent dit niet dat deze feiten absoluut geen rol kunnen spelen bij de beoordeling van de concrete situatie van verzoekende partij en bij het bepalen van de duur van het inreisverbod!

Verwerende partij kan aldus onmogelijk beweren rekening te hebben gehouden met de specifieke omstandigheden. Zoals reeds uiteen gezet, is dit geenszins het geval en – bovendien – blijkt nergens uit de huidige motivering waarom zij (gezien haar discretionaire bevoegdheid) gekozen heeft om verzoekende partij voor 3 jaar een inreisverbod op te leggen...

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 2 of 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar (omdat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere

bevelen), dan zou zich ter zake geen enkel motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Wat in casu niet het geval is.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat verwerende partij in casu art. 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door geen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij in het kader van de bepaling van de duur van het inreisverbod.

II.2. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een maximaal inreisverbod oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat voor vrijwillig terugkeer geen termijn is toegestaan. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een maximaal inreisverbod wordt opgelegd.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden aangenomen; gezien er niet zou bewezen zijn dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen en verwijst hierbij naar twee arresten van uw raad (p. 6 nota).

Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat de motiveringsplicht wel worden geschonden aangezien verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet heeft gemotiveerd waarom er beslist werd tot een duur van drie jaar.

De verzoekende partij blijft ook van mening dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht moet nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In die zin wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt:

"De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet." (eigen onderlijning)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“ Artikel 11 – Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)”.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

. Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012, waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos (stuk 3). De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

“Anders dan de verzoekende partij in hoofddorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond.”

De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden.

Ook in twee recente arresten van Uw Raad wordt gesteld dat de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd inzake het inreisverbod en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Dit handelen wordt telkens omschreven als kennelijk onredelijk en er wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangenomen. (arrest nr. 118 080 van 30 januari 2014 en arrest nr. 118 079 van 30 januari 2014)

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (lees: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

Als bijlagen bij zijn gedinginleidend verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van een cassatiearrest van de Raad van State en de contactgegevens van zijn familieleden in Europa toe.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

3.4. Verzoeker betwist in zijn syntheseseminarie niet dat bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 december 2013 geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze vaststelling volstaat opdat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van het hierboven weergegeven wetsartikel in beginsel verplicht is aan verzoeker een inreisverbod op te leggen.

3.5. Verzoeker klaagt zich in zijn syntheseseminarie over het feit dat niet duidelijk zou zijn uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris bij het opleggen van het inreisverbod zou hebben gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar. Daarnaast oppert verzoeker dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Verzoeker verwijst naar artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), dat werd omgezet in artikel 74/11 van onze vreemdelingenwet en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State.

3.6. Verzoeker kan alvast niet worden bijgetreden waar hij stelt dat niet zou zijn gemotiveerd omtrent de maximumduur. In de bestreden beslissing worden immers wel degelijk redenen opgegeven waarom hem precies een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, met name dat er lastens verzoeker *“een PV (werd) opgesteld uit hoofde van winkeldiefstal”* en dat *“(b)etrokkene geen officieel adres in België”* heeft waardoor *“het risico op onderduiken”* bestaat. Er is hierbij hoegenaamd geen sprake van een standaardmotivering zoals verzoeker in zijn syntheseseminarie voorhoudt, waardoor verzoekers geval geenszins kan worden gelijkgesteld met de gevallen uit de rechtspraak die hij citeert, aangezien in de beslissing houdende inreisverbod *expressis verbis* werd gemotiveerd omtrent de maximumduur.

3.7. Verzoeker betoogt verder dat geen rekening werd gehouden met het feit dat *“een aanzienlijk groot deel van de familie”* in Europa zou verblijven waarvan hij adressen en telefoonnummers opgeeft die thans als bijlage bij het verzoekschrift werden gevoegd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker hierover bij zijn interceptie door de politie van Antwerpen iets zou hebben meegedeeld. Bijgevolg kan verzoeker de verwerende partij bezwaarlijk verwijten hiermee bij de beoordeling geen rekening te hebben gehouden. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, volstaat trouwens een handgeschreven opsomming van een aantal telefoonnummers, namen en steden niet om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker specifieke omstandigheden bestaan die een invloed hebben op het al dan niet opleggen van een inreisverbod of op de duur ervan. Verzoeker beweert dat hij wel degelijk een zeer hechte band heeft met deze familieleden en hij tracht de bewijslast op dit punt om te keren door in zijn syntheseseminarie te verlangen dat de verwerende partij dit zou nagaan. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de gegevens waarover hij beschikte te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

3.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen motiveringsgebrek aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN